

Luštiny

54e

Školní sešit 40 listů / Školský zošit 40 listov

ÚVODNÍK

Milí čtenáři Luštěnin,
ještě pořádně nevím, co se sluší a patří, proto nabídnu pár možností, jak bych mohl Luštičasopis uvést – vyberte si, prosím, ten nejkousnutelnější a ostatní pomiňte jako snahu nové krve být obšírný. Vy pozorní jste možná mezi řádky vyčetli, že redakce prodělala mírnou personální změnu. A je tomu tak. Tento úvodník je výtvozem zbrusu nového šéfredaktora.

Jako nejvhodnější téma pro úvodník se proto tentokrát nabízí asi představení sama sebe – to mi však přišlo poněkud ošoupané, tudíž to vezmeme šmahem: kdo mě zná – zná, kdo nezná – ten pozná (doufám). Má identifikace se mimochodem nachází i v oblasti pod tímto sloupcem. Posuňme se dál. Typickým začátkem bývá představení článků v plátku, ale jelikož bych nejspíš pouze duplikoval podobu obsahu, který najdete poblíž, nezbývá mi, než Vám popřát příjemné listování (u pečlivých povah možná i pročítání) čtyřiapadesátým číslem našeho (tedy i Vašeho) občasníku.

--FILIP MILICHOVSKÝ, BOSSREDAKTOR

TIRÁŽ:

LUŠTĚNINY

OBČASNÍK PODJEŠTĚDSKÉHO GYMNÁZIA Č. 54

CENA: 10 Kč

ČÍSLO VYCHÁZÍ: 21. PROSINCE 2012

ŠÉFREDAKTOR:

FILIP MILICHOVSKÝ

REDAKCE:

ADAM STEINBAUER
FRANTIŠEK KULIČ
ARIAN EBRAHIMI
KRISTÝNA GLASSOVÁ
KAROLÍNA VÍTKOVÁ
TEREZA CSIBOVÁ

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

PROF. RADKA PAŠKOVÁ

SAZBA A GRAFIKA:

MATYÁŠ ZRNOVSKÝ

ČASOPIS LUŠTĚNINY VZNIKÁ ZA PODPORY
STATUTÁRNÍHO MĚSTA LIBEREC.

OBSAH:

BiPo 2012.....	3
PROJEKTY.....	5
PUBLICISTIKA NANEČISTO.....	6
DÍLNA VODA.....	7
VODÁCKÝ KURZ- KREV, POT A BEROUNKA	8
DVACETILETÍ- DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ	11
HODINA S PROFESORKOU HORÁKOVOU.....	11
HODINA S PROFESORKOU BERANOVOU.....	12
ZAKONČENÍ PRVNÍHO TRIMESTRU.....	13
RED MEAT!.....	14

BiPo 2012

Do školy jsem se po prázdninách docela těšila. Teda jenom na něco. Například hodiny fyziky a biologie mi vůbec nechyběly, ale na BiPo jsem se těšila – jako každý rok. Letošní BiPo pro mě bylo teprve třetí – ale zároveň už předposlední, takže jsem si řekla, že si ho musím i tento rok co nejvíc užít.

Že letošní BiPo bude velice zajímavé, mi došlo už ve vlaku po cestě do Bílého Potoka, kdy k nám do vagonu asi tak v polovině cesty nastoupila parta jakýchsi důchodců a rýpali do nás tak dlouho, dokud jsme je nepustili sednout. Myslím, že na tento zážitek ještě dlouho nezapomenu!!

Stejně nezapomenutelný byl blok Savení triček, který mě čekal už v pondělí odpoledne (krátce poté, co jsem si stačila vybalit svůj šťastně nalezený batoh, povlíknout postel a vyfotit se na tradiční skupinové fotografii na kluzkém strmém kopečku u minigolfového hřiště) a o který se ve škole, jako každý rok při rozdělování do bloků, strhla pomyslná kámen-nůžky-papírová bitka. Letos to bylo už podruhé, co jsem tento blok absolvovala, takže nyní mám doma už čtyři vysavená trička. Bohužel, můj geniální nápad vysavit si kočičku s mašličkou pod krkem nevyšel, protože rozstříkovač zpočátku moc nefungoval jako rozstříkovač a pokapal i to, co neměl, takže má kočička vypadá jako „smrták“ – ale to nevadí, aspoň se můžu chlubit skutečně originálním obrázkem na tričku.

Doufám, že příští rok se opět prokameno-nůžko-papíruju na tenhle blok.

Druhý den jsem se zúčastnila bloku Jak napsat scénář s paní profesorkou Zaplatílkovou-Hutařovou. Bylo to taky velice zajímavé a nakonec se mi podařilo dovést svůj scénář ke zdárnému a aspoň trochu srozumitelnému konci – a myslím, že blok opravdu splnil svůj účel; umím napsat aspoň základy scénáře...

Ve středu mě čekal blok, který na mě při rozdělování zbyl; totiž výlet do baziliky v Hejnicích. Moc se mi tam nechtělo tím spíš, že počasí vypadalo, jako by se mělo každou chvíli rozpršet – ale nakonec nepršelo a ani cesta tam nebyla tak dlouhá, jak jsem se obávala. Navíc jsme absolvovali docela zajímavou (ale s prominutím trochu únavnou) přednášku o celé dlouhé historii baziliky a poté o něco zábavnější a hlavně akčnější prohlídku snad všech prostorů. Živě si pamatuju šílené točité schody vedoucí do patra s varhany. Nakonec jsme dostali asi tak půlhodinový rozchod. Naštěstí byla hned u baziliky cukrárna – už si asi nikdy nedám kokosku s piškotem, kakaovým krémem a marmeládou!! Stejně nezapomenutelné jako odpolední bloky byla divadelní představení všech tříd a profesorského sboru. Všechna představení se mi líbila – primáni a jejich vlastní příběh o Šmoulech, sekunda s vtípnou, ale poněkud zmatenou parodií na Červenou Karkulku, kvarta a vybrané scény z filmů Slunce, seno... (hlavně scény s bučící krávou-kozou mě dostaly) a samozřejmě představení naší třídy – tercie –

pohádka o Popelce. Naše představení bylo poněkud „spíchnuté horkou jehlou“, ale s tím, jak to dopadlo, jsme byli všichni víceméně spokojeni, a tak když pan profesor Jansa vyhlásil jako vítěze putovního poháru sekundány, řekla jsem si, že naše inscenace jsou nejspíš prokleté. Ale třeba nám to vyjde příští rok...

Profesoři nacvičili vtipnou verzi pohádky o Zlatovlásce, která taky sklídila u obecnstva velký úspěch. V hlavní ženské roli se objevila paní profesorka Quirenzová, která je velmi hojně obsazována do rolí krásných panen. Už jsem zvědavá, co uvidím příští rok!!

Ve čtvrtek odpoledne nás čekal (bohužel) povinný branný závod. Jako každý rok jsem se bála, do jaké hlídky budu vylosovaná a kolikátí poběžíme, ale letos jsem byla příjemně překvapená; startovali jsme jako osmí a nikdo po mě nechtěl, abych běžela... Vítanou úpravou prošlo stanoviště s horizontálním lanem, protože už nebylo nutné se na něj zavěšovat – ale stejně jsem to nějak nevyvážila a nakonec spadla do trávy. Na biologickém stanovišti, kde bylo nutné identifikovat všechny vzorky ležící na zemi (vždycky mi splynou do jednoho), jsem opět zarytě mlčela a předstírala, že hluboce přemýšlím o tom, co je to ta větvička s lístečkama, a na

stanovišti první pomoci jsem totálně selhala, protože jsem nedokázala obvázat zlomenou ruku šátkem. Přesto jsme skončili na jedenáctém místě – úspěch.

A čtvrteční večer patřil, jako každý rok, diskotéce v režii kvarty. Já ji navštívila pouze na pět minut, abych o ní měla co napsat do tohoto článku – ale zklamala vás, protože jsem pojala jen to, že tam byla tma, hodně lidí a neurčitý hluk a hukot. Ale protože já nemám pro takové akce pochopení, z reakcí svých spolubydlících, když se po diskotéce vrátily do chatky, jsem vydedukovala, že se organizace a výběr písniček kvartě opravdu povedla.

Páteční ráno a dopoledne mě čekalo skládání prostěradel, balení zavazadla a, jako už tradičně, úklid společných prostorů. Naše třída dostala za úkol uklidit okolo chatek a bylo to vážně zajímavé – například já jsem ve křoví našla obal od psiho krmiva (přiznejte se, kdo ho tam měl!).

Poté se konal sportovní turnaj ve fotbale a volejbale, kde si nejšíkovnější studenti mohli porovnat síly s nejšíkovnějšími profesory. Turnaj se, jako vždy, těšil velkému diváckému zaujetí (nutno podotknout, že diváci neměli na výběr).

Nakonec nás naši TP nebo ZTP odvedli na vlakovou zastávku, kde jsme se nasoukali do vlaku a čekali dobrých patnáct minut, než se vůbec rozjede... Naštěstí, žádní sedadel chtiví důchodci už tentokrát nepřistoupili a tak jsem mohla i já celou cestu sedět. A tak i z letošního BiPa je pro mě už jen nostalgická vzpomínka. Co mě ale uklidňuje – příští rok pojedou ještě jednou, naposledy. A potom si už budu muset najít nějakého nástupce, který bude psát články o BiPu místo mě!!

--TEREZA CSIBOVÁ

Perlička:

*Test z fyziky: Co je to relativní atomová hmotnost?
Odpověď: Relativní hmotnost atomu.*

PROJEKTY

Pokud jste žákem kvinty a níž, určitě vám vaši profesori, či vaši rodiče říkali něco o projektovém týdnu. Určitě už jste slyšeli o tom, jak se budete muset celý týden snažit vytáhnout ze sebe to nejlepší abyste předvedli výkon hodný středoškolačka. Také vám určitě řekli (či řeknou) o tom, jak je důležité tento týden nepodcenit jako to už udělala spousta tříd před vámi. Toto je bohužel smutná pravda, ale nebudu se předbíhat. Zadání projektů se ve většině tříd rovná demoličním derby na chodbě třetího patra naší Alma Mater, kde si každý snaží urvat co nejlepší zadání aby měl co nejméně práce následující dva týdny. Tomu se u nás naštěstí podařilo vyhnout. Za což bych rád poděkoval naší třídní, paní profesorce Rygálové, že nám poradila mnohem lidštvější a inteligentnější způsob rozhodování. Každý jsme si vypsalí témata která nám seděla a o kterých jsme byli přesvědčení že je dokážeme zpracovat alespoň obstojně. Samotná bitva proběhla až o hodinu Literatury, kdy jsme si každý obhajovali svoje témata.

Mně se naštěstí celkem bez problému podařilo ukořistit „4th July in USA“ což znamenalo zpracovat projekt o dni nezávislosti a jeho okolnostech v USA (o čemž jsem byl přesvědčen že je pro mě ideální téma). Po výběru témat probíhal zbytek týdne v normálním režimu, s tím rozdílem že polovina třídy každou přestávku proudila do sborovny, kde vášnivě konzultovala se svými zadávajícími profesory. Já jsem měl tu výhodu, že jsem u svého projektu nemusel zpracovávat vlastní názory, či dohledávat se nějakých hlubokých podrobností, jelikož jsem měl celkem známou a pro Američany velice důležitou událost. Samotnému psaní projektu je vyhrazen týden,

kdy je polovina školy na BiPu, a vy máte celý týden volno na zpracovávání informací a psaní. Nevím jak na tom byli v průběhu tohoto týdne ostatní, ale já jsem se projektu věnoval jak kdy, některé dny jsem u počítače seděl několik dlouhých hodin po kterých mě pekelně bolela záda. Zatímco v jiných dnech jsem se projektu věnoval spíše povrchně. Ať jsem pracoval jakkoliv, svůj projekt jsem odevzdával s pocitem dobře odvedené práce.

Úplně jiná část projektů jsou obhajoby, což je v zásadě vaše soukromá čtvrthodinka s komisí, která váš projekt četla od předu do zadu a je tu od toho, aby vás informovala (nebo spíš poučila) o vašich chybách, což v sextě je stěžejní moment pro projekty v septimě, kde se tyto zkušenosti budou velice hodit. Moje obhajoba ale z rodinných důvodů proběhla o několik dnů později takže nevím jak na tom byli ostatní při jejich, jak se občas říká, čtvrthodince utrpení. Moje obhajoba byla příjemná. Jsem rád že jsem dělal projekt v angličtině, což upřímně je můj nejoblíbenější jazyk, a dozvěděl jsem se o spoustě „common mistakes“ které jsem v projektu nadělal. I přesto že výčet chyb byl až podezřele dlouhý, odcházel jsem s pocitem příjemného zadostiučinění.

Výsledky projektů se prezentují před celou třídou, kdy zadávající profesor přečte kompletní hodnocení studenta. Když sedíte ve třídě a kolem vás lítají známky jako nula, jedna, tři, nula.... Začne vás sebevědomí pomalu ale jistě opouštět. A proto bych vám všem, kteří jste projekty ještě nezažili, chtěl poradit toto: Nepodceňujte to, co vám profesori říkají, a už vůbec nepodceňujte samotný projekt. Protože pocit dobře odvedené práce je jedna věc. Ale tři body z projektu, je věc úplně jiná.

--FRANTIŠEK KULIČ

Perličky:

*Prof. Horáková: Koho volat při mimořádných událostech?
P.H.: Maminku!*

B.M.: Dalajláma se zasadil o to, aby ODS uznala Tibet. (správně OSN)

PUBLICISTIKA NANEČISTO

Publicistika nanečisto. Faktem je, že když se tato dvě slova, pronesená paní profesorkou Rygálovou, prohnala letošní kvintou, nezanechala za sebou přímo vlnu nadšení. Možná to bylo tím, že nikdo jaksí nevěděl, co od toho čekat. Zatím. Ano, nebyl to zrovna nejlepší pocit, potkat ono pondělní ráno studenty nižšího stupně s bágly před školou, zatímco my jsme mohli pouze nostalgicky vzpomínat na zážitky z BiPa. Ovšem nezbylo nám nic jiného než se s tím srovnat, vždyť nás čekal týden zasvěcený krásám řemesla žurnalistického. A navíc jsme každý den končili relativně brzo.

První dva dny byly věnovány zejména různým útvarům, jež najdeme v každých správných novinách. Naše slovníky se obohatily o zcela nové výrazy – příkladem buď například glosa, sloupek nebo fejton. Některé z útvarů jsme si mohli (spíše měli) vyzkoušet. Paní profesorka Rygálová nám řekla, abychom se pokusili napsat zprávu inspirovanou pohádkou o Červené Karkulce. Spolužáci se tedy chopili tématu a někteří si vedli doopravdy dobře – až na mě, protože neposlušat se občas nevyplatí, napsala jsem spíše něco jako „rady ve stylu Bravo poradny“ (jak prohlásil Fido) aneb jak se chránit před zlými vlky. Ehm, no, chybami se člověk učí. A pak přišlo tolik očekávané rozdělení do skupin. Musím říct, že jsem si snad nemohla vybrat lepší složení (já si ho vlastně doopravdy vybrat nemohla – Verča, lídr naší skupiny, si totiž vybrala mě).

Ve středu jsme se vypravili na návštěvu redakce České televize v Liberci. Na pohled nenápadný béžový dům skýtal mnohá tajemství – třeba oboustranné plátno s fotkou Ještědu a fotkou noční liberecké radnice, které, jak jsme se později dozvěděli, slouží jako pozadí pro některé televizní vstupy. Přivítal nás milý chlapík, který se představil jako redaktor. Řekl nám, jak zhruba vypadá jeho pracovní den (musím přiznat, že jsem si ho představovala trochu jinak), ukázal nám pracovní počítače a také kameramana

s kamerou (nečekaně), která byla doopravdy velká. Když přišel prostor pro dotazy, nastala chvíle ticha, odvahu sebraly pouze paní profesorky a pár spolužáků. Po návštěvě redakce jsme běželi domů, abychom se mohli patřičně zkrášlit, vždyť nás čekal zlatý hřeb dne – Zkrocení zlé ženy v divadle F. X. Šaldy.

Později jsme se sešli před divadlem, navlečení v šatech a kvádrech, jak společenská konvence káže. Představení se mi moc líbilo (a nejen mně), ovšem ke konci představení se už u některých z nás začala projevovat únava. Když Zkrocení zlé ženy skončilo, všichni jsme se rozeběhli domů. Na napsání všech článků, recenzí a reportáží jsme měli už jen den.

Já měla měla napsat zprávu a komentovanou zprávu, což mi bylo ovšem poněkud ztíženo tím, že jsme měli napsat pouze zprávu pozitivní. Toho publicistického týdne byly noviny plné metanolové kauzy, takže bylo docela těžké najít nějakou optimistickou zprávu. Ovšem nakonec se mi jich naštěstí podařilo pár najít. Když jsem si přečetla i ostatní povedená díla naší skupiny, která byla také moc povedená, už zbývalo jen nakreslit slíbenou obálku, udělat sazbu (kterou skvěle zvládla opět Verča – aspoň někdo dával na informatice pozor) a hlavně – vymyslet nějaký výstižný název pro náš občasník. Pavel, který mimochodem zpracoval také recenzi, vymyslel název Rotující culík a všem z naší skupiny se hned zalíbil.

Takže v pátek spatřilo veledílo s názvem Rotující culík světlo světa. Už nás jen čekala prezentace tohoto občasníku, v našem případě trochu improvizovaná, ale i přesto jsme ji dobře zvládli. Projektem Publicistika nanečisto jsme všichni prošli bez újmy a myslím, že jsme ji všichni zvládli skvěle, protože jsme byli pochváleni nejen od paní profesorky Rygálové a paní profesorky Mocové, které nás provázely celým týdnem, ale také od paní ředitelky, což rozhodně potěší.

–KAROLÍNA VÍTKOVÁ

DÍLNA VODA

Ve dnech 15. a 16. října 2012 se naše třída – tercie – zúčastnila povinné dvojdenní dílny na téma VODA, která nám, jak jsme později zjistili, měla za úkol přiblížit vodu z hlediska fyzikálního, chemického, zeměpisného a biologického. Když jsem se já o téhle dílně dozvěděla, usoudila jsem, že to znamená dva dni nemít normální rozvrh, a to se mi líbilo. Taky jsem od lidí z vyšších tříd slyšela, že tahle dílna bývá spojená s exkurzí do bedřichovské čističky odpadních vod, takže jsem se těšila, že k tomu, že se uliju ze školy, uvidím třeba ještě něco zajímavého.

Poté, co nám pan profesor Jansa řekl všechny důležité informace a podrobně nám vysvětlil polohu autobusové zastávky – pro většinu třídy (včetně mě) velice záhadnou – už jsem tak nadšená nebyla, protože na programu prvního dne byl turistický výlet do lesa okolo Bedřichova, spojený se sbíráním vzorků přírody do skleněných lahviček (které jsem ještě k tomu musela doma najít). Exkurze do čističky odpadních vod se taky konat nebude, protože ji opravují, a tak jsem si pomalu začala říkat, že to přece jenom nebude taková bomba, jak jsem při první zmínce očekávala, ach jo.

Nicméně v pondělí 15. října ráno se skoro celá naše třída sešla na správné zastávce, se správným vybavením a se správným počtem skleněných lahviček – a tak jsme mohli vyrazit. Počasí ze začátku vypadalo děsivě, ale než jsme dorazili do Bedřichova, vyjasnila se obloha tak,

že se dokonce i dalo někam jít (ach jo!). Pan profesor Jansa s panem profesorem Spurným nás vedli dlouhou depresivní podzimní krajinou Jizerských hor. Na cestách, pokrytých buď bahnem, asfaltem, nebo pískem, se válela spousta záhadných plastových tubiček a pytlíčků – prý zbytky po lyžařích, ale nedohodli jsme se, jestli byl obsah sněden, nebo namazán na lyže.

Došli jsme až k jakémusi potůčku obklopenému břehovou zelení, kde jsme se rozdělili do malých skupinek a dostali pracovní listy k vyplnění (ale vyplnit se téměř nedaly, protože nám mrzly ruce, a nikdo z naší skupinky si nevzal žádné tvrdé desky, ačkoliv to bylo mezi instrukcemi). A jak jsme tak vyplňovali, zároveň jsme i odebírali vzorky do našich skleněných lahviček a igelitových pytlíčků. Já jsem rychle ponořila svou lahvičku do bahna, zašroubovala ji a víc už se do ní nedívala, protože pohled na tu hnědou břechku nebyl vůbec estetický, ale jak jsem tak pozorovala situaci, někteří se ve sbírání vzorků vyžívali mnohem víc. Za zmínku stojí hlavně Matoušův úlovek – siven americký (pro podobně neznalé, jako já: to je ryba), pro kterého se vydal do ledového potoka, ale potom ho zase pustil. Po sesbírání všech potřebných (a aspoň trochu estetických) vzorků a vyplnění a odevzdání pracovních listů jsme konečně měli čas zakousnout se do svých poctivě vychlazených svačín a najít si v zavazadlech rukavice – nebo aspoň něco, co zabrání omrznutí rukou.

Potom jsme se opět vydali na cestu – pěšiny byly chvílemi tak zaházené oněmi tubičkami a pytlíčky, že jsem nabyla dojmu, že kdysi byly

naplněné nějakými halucinogeny pro běžce na lyžích. Po chvíli jsme měli asi tak hodinovou zastávku spojenou s vyplňováním dalších pracovních listů zase na jiné téma, než byly ty první – a mně mrzly ruce už i v rukavicích, takže jsem se víc než oním pracovním listem zabývala tím, kdy už půjdeme dál. Nakonec jsem se naštěstí dočkala – a po dlouhé a studené cestě jsme dorazili na tu samou zastávku, kam jsme přijeli. A odjeli jsme autobusem zpátky do Liberce.

Další den bylo na programu rozdělení do čtyř skupinek – chemie, fyzika, biologie a zeměpis – a celodenní zpracovávání tématu VODA z hlediska jednoho z těchto předmětů. Na tenhle den jsem se těšila víc, protože jsem nemusela chodit po Jizerských horách! Skončila jsem ve skupince na chemii, v což jsem tak trochu doufala, protože z těchto čtyř předmětů

mě chemie zajímá určitě nejvíc (jen škoda, že jsme nemohli zpracovávat téma VODA třeba z hlediska výtvarné nebo dramatické výchovy!).

Nevím, jak to měly ostatní skupinky, ale zpracování naší prezentace (kterou jsme poslední hodinu měli předvádět před celou třídou a malou částí sborovny a ředitelny) bylo docela dramatické. V bílém chemickém plášti jsem si chvílemi začínala připadat jako šílená vědkyně a opět jsem se přesvědčila o tom, že opravdu nejsem stvořená pro „týmovou spolupráci“. Nakonec to ale všechno dobře dopadlo, stihli jsme dokonce udělat i počítačovou prezentaci. Když jsme předváděli svou celodenní práci, povedlo se nám dokonce i bezpečně pustit plyn a zažehnout plamen kahanu a při mém testu tvrdosti vody jsem si poradila i s moc malou zátkou (chybička se vloudila) – nacpala jsem ji do zkumavky nohama vzhůru.

Prezentace ostatních předmětů byly také zpracované a povedené. Mě osobně nejvíc zaujala skupina, která zpracovala VODU z fyzikálního hlediska – a to i přesto, že tomuto předmětu moc nerozumím. Moje shrnutí? Dopadlo to dobře, nic nevybuchlo, a byla to zábava. Mnohem lepší, než normální rozvrh, který bychom ty dva dny měli mít. A bylo to vyčerpávající – asi tak tři dny po pondělním výletu jsem mírně kulhala. A nutno dodat, že se těším na všechny další dílny!!

--TEREZA CSIBOVÁ

VODÁCKÝ KURZ- KREV, POT A BEROUNKA

V pondělí 11.6 v 5:30 v noci (vážně, co je s těmi brzkými termíny?) jsme se my, kvarta, sešli před školou, školní strašidla ještě bloumala po chodbách... a po překontrolování kartiček pojištění, potvrzení o bezinfekčnosti a zásob jídla (poslední zmíněný úkon neprováděli profesori, nýbrž my), jsme vyrazili modrým autobusem směr Berounka. Cesta trvala asi tři hodiny a my, plní energie po krátkém prospání, jsme je využili k různým debatám obsahujícím i

slova, jejichž následkem většina z nás klikovala (teď už všichni tušíme, o jaká slova se jedná...) a nákupem chybějících hygienických potřeb (jako třeba kartáčků na zuby...) Když jsme dorazili na místo, seznámili jsme se s barely, pádly, loděmi, repelenty a opalovacími krémy. Vyslechli si nutné poučení jak neskončit v jezu a jak do něho neskákat. Jestli je nadřizený háček kormidelníkovi nebo kormidelník háčkovi, kdo je porcelán (po prvním dni jsme si jím všichni alespoň na chvíli přáli být...). A mohli jsme vyrazit...

DEN 1.

První úkol byl zdánlivě jednoduchý- chvilku se projet po řece a vrátit se na břeh. Mno, jednoduchý... Los určil (Ester Malenová je na vině), že já jsem byla háček, což je pro člověka s mou povahou úkol takřka hodný mučení. Jekot: „Kláro, Kláro, kam to jedeš?!“ a další podobné výkřiky nebyly u naší lodi ojedinělé. To je ale nic proti tomu co se dělo, když jsme vyrazili na cestu. Musím zdůraznit že to, že se naše loď neustále točila a končila ve křoví, bylo zajisté způsobeno čákrami a mořskými proudy... Každopádně ve chvíli, kdy byla podle mého vnitřního kompasu větší polovina první cesty (21 km) za námi a ruce začínaly být dost bolavé, a kdy profesor Spurný oznámil, že to byly pouze čtyři kilometry, v té chvíli končila veškerá legrace, ale ještě pořád bylo hezké počasí... Za střídání nadávání, entuziazmu, povídání a melancholie jsme konečně dorazili tak nějak k polovině, prvnímu jezu, jež byl námi po svačině takřka zdolán. Říkám takřka, protože jedna z lodí se „cvakla“. Bystrým hlavám již došlo čím asi... A když už jsme byly zráchané, tak proč ne rovnou déšť? Naštěstí v kempu už bylo zase sucho... Už jen postavit stany, uvařit, umýt se a jít spát (vážně spát!).

DEN 2.

Teď už bylo vstávání lepší- okolo 8:00... A tak, naše třída opět „plná“ energie vyrazila znovu na cestu. Počasí za to stálo- bylo krásně slunečno. Berounka ve své přirozené kráse, aneb- lehce volej, né?! Cesta ubíhala a čakry s proudy se zklidnily a loď se již netočila... Po čase jsme minuli hospodu, bez zastávky! Za zatačkou se ale profesori rozhodli pro návrat- profesor Buchar na jídelním lístku zahlédl výpečky... A hurá na jízdu proti proudu, s větrem do zad. Hádejte, na jakém místě je na Berounce alespoň minimální proud? No, alespoň jsme nebyly jediné, kdo se cvaknul. Na břehu ale následovalo zklamání, výpečky došly... A navíc vypadla elektřina, takže tato výprava chvíli vypadala dost neúspěšně. Nakonec ale oběd stejně byl a před odjezdem profesor Buchar našel prvé zvíře tohoto kurzu: bobra, totiž vydra (nebo to byla ondatra?) Cesta do kempu proběhla (za průběžného cákání po sobě a klábosení) hladce (=nikdo se necvaknul, neutopil, ani zblízka nezkoumal býlí na březích). V kempu následovala další kuchařská show ala Jamie Oliver s polévkou z pytlíku, což možná způsobilo prudké noční zvracení jedné z účastnic kurzu. Tak poeticky skončil druhý den.

DEN 3.

Za ranního slunce jsme poklidili kemp, zabalili stany, nasedli do lodí a vyrazili na řeku. A co se nestalo? Začalo lít jako z konve. Než jsem si stihla obléct bundu, promokla jsem až na kost. Byli jste někdy ve Vietnamu? My také ne. Ale máme jasnou představu! Mnozí z nás včetně profesora Spurného začali hromadně

citovat Foresta Gumpa... Po čase (dobrá věc na dešti je, že donutí i Berounku téct) jsme dorazili k dalšímu jezu, tak plném vody, že se ho neodhodlal sjet nikdo kromě profesora Spurného (pesimisté se už loučili s dalším zeměpisářem) a profesora Blechy. Ten den byla další zastávka v hospodě, tentokrát U Rozvědčíka, naše hladová, mražená já v této chvíli nedokázala ocenit literární hodnotu této zastávky (povídka Oty Pavla), zato vývar, čaj a svíčkovou se sedmi, to už bylo něco jiného. Tady osychající kvarta strávila téměř tři hodiny, při odchodu profesor Buchar opět projevil svůj přírodovědný talent a objevil mloka, který navzdory všem očekáváním nebyl gumový. Pokochali jsme se, navlékli zpět do mokrého a odjeli. Samozřejmě když jsme dorazili do kempu, přestalo pršet.

DEN 4.

V noci přšelo, vlastně každou noc přšelo, ale myslím, že to je potřeba zdůraznit teď, takže: v noci přšelo! Proč to píšu? Protože přšelo i dopoledne, zůstali jsme v kempu, ani výlet na Křivoklát nebyl. A tak se část kvarty rozvalila ve stanech, další v altánku a zbytek v táborové kuchyňce. Já osobně zbožně koukala na automat se sušenkami, jenž se po mém náletu zbavil velké části svých čokoládových orgánů. Po obědě krátký přejezd a navečer poslední stavění stanů.

Perlička:

Test z fyziky: Jaké bylo pravé jméno lorda Kelvina? (správně William Thomson)

Odpověď: Charles Montgomery Burns.

Další odpověď: Willy Wonka.

Také poslední táborák (oheň byl téměř každý večer, ale tento se obzvláště povedl). Nasbírali jsme křáčí (podle oficiálního kvartánského slovníku= suché větvičky) a profesor Spurný „naštípál“ nožem třísky, nožem, protože ani po mistrné opravě, jakou jsme se naučili na Materiálech a měřeních, nebyla půjčená sekyrka k použití. Úspěšný večer zakončily dojemné projevy, které nastartoval Luďa posláním rituálního předmětu.

DEN 5.

V pátek jen poslední balení stanů, spacáků a šílené hledání posledního suchého kousku oblečení. Pár kilometrů na slunci (to už jsme pomalu zapomněli, jak vypadá, myslitelé jako já samozřejmě neměli čepici). Poslední oběd a cesta domů.

V závěru bych ráda poděkovala profesoru Spurnému za objev nového slova- křáčí, profesoru Blechovi za laskavé povzbuzování (tak co, vy brzdy?), profesoru Bucharovi za přírodovědné objevy a svým drahým spolužákům, jenž se cvakli, za to, že se cvakli, jen aby nám nenechali padnout morálku.

--KRISTÝNA GLASOVÁ

DVACETILETÍ- DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Byla sobota ráno a mně zazvonil budík. Myšlenka, že o víkendu dobrovolně vstávám, mě tak vyděsila, že jsem málem zase usnula. Nakonec jsem však po náročném vnitřním boji došla do školy. Důvodem pro toto mimořádné chování byl vzpomínkový den otevřených dveří. Naše škola slavila dvacetiletí. Po příchodu většiny členů našeho chemického týmu jsme dostali důstojné jmenovky organizátorů a začali chystat pokusy. Karolína s Karolínou si vzaly na starost „Chemický bar“ jenž spočíval v míchání drinků pochybných barev i chutí, ovšem za použití veškeré možné chemie. My (já a Ester) jsme se zatím utábořily v laboratoři. Celkem brzy nastal první háček: fatální nedostatek sirek. Pokud vám hrozí špatné známky z předmětů chemie/fyzika, a uvažujete o lehčím šplnutí v podobě úplatku, vřele doporučuji toto nedostatkové zboží, popřípadě ještě svíčky.

Abych to vysvětlila, profesor Buchar se pokusil zažehnat krizi pomocí „stálého plamene“, ale ve chvíli, kdy před nás postavil svíčku o velikosti cigaretového nedopalku, věděly jsme, že bude problém. Naštěstí profesorka Horáková našla krabičku takřka plnou sirek. V této chvíli se už začali hrnout první hosté, tedy, hrnuli by se, kdyby je profesor Jansa pořád

HODINA S PROFESORKOU HORÁKOVOU

Když v únoru odešel pan profesor Machačný, vyvstala nejen ve sborovně a v ředitelně, ale i mezi studenty otázka: „Kdo ho nahradí?“ Co se týče matematiky, bylo to celkem jasné, jelikož na škole máme další dva profesory matematiky. Více nás ale zajímal fakt, kdo bude učit chemii. Když jsme přišli na první hodinu s paní profesorkou Horákovou, měl každý z nás od „nové“ chemie jiná očekávání. Ale až teď, po několika měsících školy, jsem schopný posoudit,

nezdržoval. Když nakonec přece jen někdo přišel, rozjely jsme naše velkolepá představení: tajné písmo (štetec namočíme do jedné látky, a druhou látkou vámi vytvořené dílo zviditelníme), barvení plamene (do plamene kahanu chrstneme připravený roztok a čekáme na změnu), sloní pasta (můj oblíbený pokus v mnohem umírněnější formě, strop zůstal netknutý...) a další. Za zmínku stojí i tančící rozinky (rozinky v sodě), ne však ze vzdělávacího hlediska, ale proto, že posloužily jako naše potrava. Když se vše chýlilo ke konci, vyrazila jsem na průzkum.

V biologii se zkoumaly pod mikroskopem sklíčka s buňkami, v ateliéru se malovalo sklo (na papír), sexta posloužila jako fotogalerie, Stopa otevřela svůj fundus, pozadu nebyla ani společenskovední učebna, ani hudebna. Co mě osobně vylekalo byly trimestrální testy k rozebrání, při pohledu na ty z latiny jsem zahlédla svou temnou budoucnost. Vrátila jsem se akorát včas, abych viděla, jak profesor Buchar připojuje nevinného synka jednoho z absolventů k VanDerGraafovu generátoru, a světe div se, vlasy se opravdu zvedly. Nedovolím si tvrdit, že se to za celých dvacet let nepovedlo, ale zázrak to byl. Pak už byl jen čas uklízet a rozejít se do svých domovů. Kdo ví, třeba se za dvacet let půjdeme na takový den otevřených dveří podívat my.

--KRISTÝNA GLASOVÁ

jaká je naše nová chemikářka. Jako první bych uvedl příklad, kdy jsme přišli na hodinu a paní profesorka nám oznámila test z alkalických kovů, o kterém vědělo pouze pár vyvolených (já mezi ně opravdu nepatřil).

Naštěstí byla paní profesorka tak laskavá, že test odložila na příští hodinu, čímž se rapidně snížila šance totálního selhání při určování vlastností prvků první skupiny chemické tabulky. Hodiny chemie s paní profesorkou jsou příjemné a rozhodně nemůžu říct, že bych se na ně netěšil. Možná je to díky „přátelštější“ či uvolněnější atmosféře během hodin, nebo díky častým pokusům, při kterých se

dozvíme nejen spoustu zajímavého (chlorid sodný obarvuje plamen na oranžovo), ale i spoustu užitečného (dejte si pozor když se ohýbáte nad kahan). Musím říct, že hodiny s paní profesorkou mám rád.

Když ve třídě někdo položí otázku „Co máme teď?“ a odpoví mu je „CHEMIE!!!“, nedostavuje se tradiční vlna paniky, jako tomu bývalo dřív. Hodina chemie s novou paní profesorkou má svůj řád a většinou probíhá podle stejného schématu. Po příchodu na hodinu,

pozdravu a případném zpacifikování neklidných studentů následuje krátké opakování, po němž zpravidla přichází zkoušení u tabule. Ano, toto je jedna z méně příjemných částí chemie, které se ale lze pouze těžko vyhnout. Když je úterý, většinou píšeme test na opakování z minulých hodin nebo dostaneme pracovní list na zrovna probíranou látku. Po dozkoušení a dopracování přijde probírání nové látky. Paní profesorka vykládá novou látku za doprovodu celkem užitečných prezentací, kterým ale někteří věnují pouze pramálo pozornosti (což se samozřejmě odrazí v hodnocení) a tak plyne hodina až do závěrečného zvonění. Občas proběhne zpestření v podobě nějakého pokusu, jako například hoření methanolu zeleným plamenem či elektrolyza některého prvku apod. Osobně musím říct, že paní profesorce Horákové se podařilo ve mně zažehnout cosi, co bych nazval „mírným zápallem pro chemii“. Přestože pochybuji, že ze mě kdy bude chemik, jaderný fyzik či cokoliv, co má něco společného s přírodními vědami, můžu s klidem konstatovat, že chemie pro mě už není zapřísněný nepřítel.

--FRANTIŠEK KULIČ

HODINA S PROFESORKOU BERANOVOU

Pondělí, nultá hodina. Každý to zná: to úděsné a namáhavé vstávání kvůli škole. Po víkendu to jde opravdu těžko. Není tedy divu, že většině němčinářů v pondělí ráno chvilku trvá, než si uvědomí, kde vlastně jsou a proč tady vlastně jsou. Někomu takové uvědomění trvá minutu,

někomu celou hodinu, někdo si to taky uvědomí až na matematice o dvě hodiny později. Mně tentokrát toto uvědomění trvalo 5 minut. Během těch 5 minut si zbytek uvědomené třídy (zhruba 3 lidé) opakoval slovíčka pro test. Paní profesorka se postupně ptá všech, ale jen málo, kde se dočká nějaké použitelné odpovědi. Snad se zeptala i mě, ale já jsem byl bohužel myšlenkami pořád ještě u snídaně. „Myslím si, že už máme zopakováno, takže můžeme začít s testem“ prohlásí paní profesorka. V tu chvíli sebou trhnu. Co to bylo za slovo? Test? Náhle to přichází: jsem v přírodovědné učebně, je 8:07, pondělí ráno a jsem na hodině, která si klade za cíl, dostat do mé hlavy jazyk Goethův, totiž němčinu. Slovo test je úžasný spouštěč uvědomění.

Rozhlížím se a vidím, že až na již zmíněné tři výjimky neměl o existenci nadcházejícího testu, nikdo ani ponětí. Všichni jsou teď již plně uvědomění. Test je na německá slova týkající se

především dovolené. Jen asi u dvou vím, co přibližně znamenají. U ostatních musím použít fantazii: kartáček bude německy asi der Zahnputz (správně die Zahnbürste), vážit by mohlo být kilogramkontrollenmachen (správně wägen) a letiště německy nevím, ale vím, že nádraží je der Bahnhof a slovo Flug má něco společného s létáním, takže letiště by mohlo být das Flugbahn (správně der Flughafen). Test končí a já si víceméně spokojeně vydechnu. Jak šeredně jsem se to spletl, se dozvím až příště.

Polovina hodiny je za námi a paní profesorka pokračuje ve výuce. Nadále se bavíme o dovolené; co si vzít se sebou, kam jet a co před

cestou obstarat a zařídit. Opatrně se rozhodnu aktivně zúčastnit hodiny. Velice lámanou a kostrbatou němčinou se pokusím říct, že by bylo dobré poprosit souseda, aby se mi po dobu, co budu pryč, staral o kočku. Paní profesorka se mi snaží pomoci, takže po dvou minutách úprav a vysvětlování dokážu tuto prostou německou větu konečně říct.

Zbylých 10 minut pokračuje ve stejném duchu. Všichni mluví o dovolené; někteří dobře a někteří (včetně mě) jen velice opatrně přidávají něco k diskuzi. Pak zazvoní a všichni se pomalu vydáme na další hodinu.

--ARIAN EBRAHIMI

ZAKONČENÍ PRVNÍHO TRIMESTRU

Zakončení prvního trimestru patří mezi jedny z nejoblíbenějších akcí. Je to takový záblesk pohody mezi trimestrálními testy a samotným vysvědčením. Člověk vstává až na desátou a pak následují 2 hodiny zábavy v bazénu. Skvělé.

Letošní septima uspořádala bazén na téma Antarktida (pro studenty zeměpisu se známku pod 4 body, to je ta na jihu; na severu je Arktida). Těšili jsme se, vždyť každý rok je to zábava. První věc, která většinu z nás (tu, co se dostane do bazénu právě jen při zakončení) překvapila, byly nové přistavené objekty. A samozřejmě automatická sprcha při vstupu dovnitř, která byla překvapivě teplá. Jelikož téma bylo Antarktida, měl každý na sobě bílé tričko (chytřejší si uvědomí souvislost mezi bílou a

sněhem) a něco zimního. Já si vystačil s pravou ruskou ušankou od soudruhů z Číny. Franta vedle mě seděl s velice dlouhou zimní čepicí nebo spíše s nočním čepcem. K dokonalosti mu chyběla jen svíčka v ruce.

Konečně začala samotná akce v režii septimy. Od (tradičně skvělého) Adama Steinbauera se nám dostalo vysvětlení, že se nacházíme na Jižním pólu, který se ale vlivem globálního oteplování roztéká, takže nemáme dostatek času. Následovala štafeta a spolu s ní i křik a řev fandících tříd kolem nás. Já jsem asi nejvíce fandil (samozřejmě krom své třídy) při štafetě oktávě. Plně jsem se ztotožnil s jejich klidem a pohodou při plavání. Přišel útek před (nafukovací) velrybou na nafukovacích matracích. Během této disciplíny jsem si uvědomil, že je to teprve podruhé (tedy kam až

moje mladá paměť, sahá tj. rok 2007), co při zakončení prvního trimestru sněží. Další disciplína spočívala lovení puků z dna bazénu. Abych to upřesnil (kvůli rozdílné hloubce na různých místech bazénu) ze dna, které bylo v hloubce zhruba 1,5 metru.

Po této poslední disciplíně následovalo vyhlášení vítězů, kde se naše třída sexta dvakrát umístila na vítězných místech. Tím skončila organizovaná část bazénu a začal neorganizovaný volný čas, po němž následovalo nechvalně známé rozdávání vysvědčení.

--ARIAN EBRAHIMI

Perličky:

M.Z.: S naší latinou bych v Římě asi neuspěl... To by bylo: „Cézare, nerozumím ti ani slovo, ale když mi tu větu zopakuješ, tak ti ji převedu do pasiva a zpátky.“

Prof. Pašková: Co museli udělat všichni svatí, aby se stali svatými?
Odpověď: Zemřít násilnickou smrtí!

RED MEAT!

RED MEAT Earl připraven na zkouškové from the secret files of **Max Cannon**

Zkouškové je za dveřmi.

Neotevřu.

RED MEAT the rapturous rubric of redaction from the secret files of **Max Cannon**

Dobrotvů Bože... Pomoz nám všem, aby chom si připomněš skúšebnú podstatu těchto vánočních dnů

Tak jo. Všechno to začalo asi před 10 000 lety, kdy jsem poprvé uspořádal "Velkou krvavou hostinu Xjúlgha". To se ale trochu vymklo z rukou.

Tak jsem to změnil na "Svátek Snata Klauze, velkého obdarovávče s mnoha chapadly."

To jméno zní dost podobně jako "Santa Claus".

No vždyť jo... Akorát že s chapadly.

RED MEAT do-it-yourself lunchmeat slinky from the secret files of **Max Cannon**

Miláčku...? Boli mě záda a neumím zacházet s tímhle mechanickým křeslem. Jak můžu zvednout nohy?

Zatáhni za boční páku a současně stiskni blikající červený knoflík.

Fajn... Jejda!

Teď, když mám zlomenou páteř, skoro necítím ta bolavá záda.

RED MEAT the doctor will see you now from the secret files of **Max Cannon**

Znal jsem chlapíka, kterému vypadaly všechny zuby a neměl na umělé, takže si vymyslel způsob, jak si je sám lacino udělat.

Každý den si koupil krabičku větrovných bonbónů Chiclets a nastrkal si je do prázdných dásní. Stálo ho to jenom pětáctičet centů denně a měl pořádně zářivě bílé zuby.

Jenom o svátcích si vždycky koupil ty ovocné, pestrobarevné.

RED MEAT corncobs in your cummerbund from the secret files of **Max Cannon**

Safra! Je po půlnoci a já neusnu, dokud nezjistím, odkud se berou ty strašlivé zvuky a ten hrozný smrad.

VZZZZZZZ
BZZZBZZZ
VZZZBZZZZ...
PÍÍÍP!!

Asi se do baráku nějak dostal jezevec.

Když o tom tak uvažuju, možná jsem včera večer nastavil tu mikrovlnku s popcornem na pět hodin místo na pět minut.

KRPA

Dodavatel / Dodávateľ:
KRKONOŠSKÉ PAPIRNY a.s., Hostinné, Czech Republic
www.krpa.cz

445e